

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.925 van 18 november 2015
in de zaak A. 215.692/XIV-36.394**

In zake: Hans VAN LIEFDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-Baptiste Nottebaert
kantoor houdend te 9700 Oudenaarde
Voorburg 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5429
ZOTTEGEM-HERZELE-SINT-LIEVENS-HOUTEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 april 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van het politiecollege van de politiezone Zottegem/Herzele/Sint-Lievens-Houtem waarbij aan verzoekende partij de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege werd opgelegd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 oktober 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rikkert Schoofs, die *loco* advocaat Jean-Baptiste Nottebaert verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de politiezone Zottegem-Herzele-Sint-Lievens-Houtem (PZ 5429).

3.2. Op 26 april 2013 beslist het politiecollege van de meergemeentezone verzoeker bij ordemaatregel voorlopig te schorsen voor de duur van vier maanden met inhouding van wedde ten belope van 10 percent van de brutowedde. In deze beslissing is uiteengezet wat volgt:

“[...]”

2.1 Uiteenzetting van de feiten en omstandigheden

N.a.v. een aangifte ten burele van diefstal van een gitaar dd 10/04/2013 werd een huiszoeking met toestemming bij een verdachte uitgevoerd met positief resultaat.

De gitaar werd op 10/04/2013 in beslag genomen en [...] in samenspraak met de operationeel verantwoordelijke middenkader werd de gitaar ter bewaring in een lokaal gelegd met het oog op teruggave aan het slachtoffer na verhoor van de verdachte en na akkoord/contactname met parketmagistraat met dienst.

Op 18/04/2013 werd door opsteller vastgesteld dat de elektrische gitaar (Kostprijs: +/- 850 €) weg is en dat een bruine oude akoestische gitaar met versleten snaren in de plaats werd gelegd.

Op 18/04/2013 stuurde opsteller een algemene mail met de mededeling dat de gitaar verdwenen was.

Omdat op deze mail niet gereageerd werd, werd beslist om de videobeelden van het cellencomplex te bekijken.

Op de videobeelden is duidelijk waarneembaar dat [verzoeker] op 15/04/2013 om 07.51 uur het lokaal ‘teruggevonden voorwerpen’ binnengaat met een bruine gitaar en het lokaal weer verlaat zonder de bruine gitaar.

Op de videobeelden is duidelijk waarneembaar dat [verzoeker] op 11/04/2013 om 15.04 uur het lokaal ‘teruggevonden voorwerpen’ verlaat met de inbeslaggenomen elektrische gitaar.

Lastens [verzoeker] werd PV opgesteld uit hoofde van bedrieglijke verduistering, vernietiging van inbeslaggenomen voorwerpen onder nummer OU.20.L5.[...]81/2013 van 19/04/2013.”

Deze voorlopige schorsing wordt telkenmale verlengd voor de duur van vier maanden en dit tot 30 april 2015.

3.3. Op 15 mei 2013 meldt de korpschef aan de procureur des Konings te Oudenaarde dat lastens verzoeker een proces-verbaal werd opgesteld inzake bedrieglijke verberging. Hij vraagt de toestemming het aanvankelijk proces-verbaal, alle navolgende processen-verbaal en eventuele andere stukken aan te wenden als administratieve stukken ten behoeve van de tuchtprocedure, alsook om hem in kennis te stellen van de stand van zaken van het opsporingsonderzoek op het niveau van het parket en van de definitieve beslissing van de gerechtelijke overheid.

Op 31 mei 2013 deelt de procureur des Konings mee dat het dossier inzake verzoeker “nog in informatie is”. Ook bezorgt hij een kopie van het aanvankelijk proces-verbaal van 19 april 2013 en van de twee navolgende processen-verbaal van 22 april 2013.

3.4. In antwoord op een brief van 11 februari 2014, meldt de procureur des Konings dat in verzoekers zaak de correctionele rechtbank op 10 februari 2014 uitspraak heeft gedaan. Tevens wordt toelating verleend tot het nemen van inzage en afschrift van het vonnis en het dossier.

Op 20 maart 2014 bekomt de raadsman van de verwerende partij een afschrift van het vonnis van de correctionele rechtbank te Oudenaarde van 10 februari 2014. In dit vonnis blijkt dat deze rechtbank de aan verzoeker ten laste gelegde feiten bewezen acht, te weten, op 11 april 2013, “als persoon die een openbaar ambt uitoefent, te weten als inspecteur bij de lokale politie van de PZ Zottegem/Herzele/Sint-Lievens-Houtem, openbare of private gelden, geldswaardige papieren, stukken, effecten, akten, roerende zaken te hebben verduisterd, welke hij uit kracht of uit hoofde van zijn ambt onder zich had, namelijk een rode elektrische gitaar Epiphone Dot Gibson, ten nadele van [B.P.]”.

3.5. Op 6 augustus 2014 wordt het inleidend verslag van 23 juli 2014 ter kennis gebracht van verzoeker. De hogere tuchtoverheid deelt er haar voornemen in mee tot het opleggen van de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege.

In het inleidend verslag worden de feiten die aanleiding geven tot de tuchtvervolgning, als volgt omschreven:

“2.1 Uiteenzetting van de feiten en omstandigheden

Op woensdag 10 april 2013 is aangifte gedaan van de diefstal van een rode elektrische gitaar van het merk Epiphone Dot met opschrift ‘Gibson’. De aangifte zit vervat in een proces-verbaal met notitienummer OU.17.L.[...]00/2013 van 10 april 2013.

Dezelfde dag is met toestemming bij een verdachte een huiszoeking uitgevoerd met positief resultaat.

De elektrische gitaar is vervolgens in beslag genomen en na samenspraak tussen INP [W.V.] en HINP/OGP [I.V.], de operationeel verantwoordelijke middenkader, in een lokaal ter bewaring gelegd. Het voorgaande met het oog op de teruggave aan het slachtoffer na het verhoor van de verdachte en na akkoord/contactname met de parketmagistraat van dienst.

Op donderdag 18 april 2013 is de verdachte verhoord waarna de bevoegde parketmagistraat, mevrouw [H.V.], heeft beslist om de gitaar terug aan het slachtoffer te bezorgen.

Bij nazicht wordt daaropvolgend door INP [W.V.] vastgesteld dat de elektrische gitaar is verdwenen uit het lokaal waarin het ter bewaring is gelegd. Een oude bruine akoestische gitaar in slechte staat wordt thans in hetzelfde lokaal aangetroffen.

Een zoektocht naar de inbeslaggenomen elektrische gitaar levert niets op.

Dezelfde dag om 16u25 heeft INP [W.V.] een algemene e-mail verspreid binnen het korps met de mededeling dat de in beslag genomen elektrische gitaar is verdwenen. Degene die de kwetsieuze gitaar heeft ontvreemd wordt opgeroepen om de gitaar onmiddellijk terug te bezorgen. Er wordt aangekondigd dat in geval van niet-teruggave op 19 april 2013 een proces-verbaal wegens diefstal van een in

beslag genomen voorwerp zal worden opgemaakt en verder onderzoek zal worden geïnitieerd.

De e-mail heeft evenwel tot geen enkel reactie geleid.

Op 19 april 2013 is een aanvankelijk proces-verbaal met notitienummer OU.20.L5.[...]81/2013 opgesteld ten laste van onbekenden met betrekking [tot] bedrieglijke verduistering, vernietiging van inbeslaggenomen voorwerpen (artikel 507, Strafwetboek).

Dezelfde dag is omwille van het gebrek aan reactie beslist om de videobeelden van het cellencomplex te bekijken. Het lokaal waaruit de inbeslaggenomen elektrische gitaar is verdwenen bevindt zich immers recht tegenover het cellencomplex van het commissariaat. De toegang tot beide ruimtes geeft uit in dezelfde hal, waar camerabewaking is voorzien. Het nazicht van de opnames is positief.

Op de videobeelden is duidelijk waarneembaar dat INP Hans VAN LIEFDE op 11 april 2013 om 15u04 het kwestieus lokaal 'teruggevonden voorwerpen' is binnen gegaan en het heeft verlaten met de inbeslaggenomen elektrische gitaar. Op dezelfde videobeelden is evenzeer duidelijk waarneembaar dat INP Hans VAN LIEFDE op 15 april 2013 om 07u51 het kwestieus lokaal 'teruggevonden voorwerpen' is binnen gegaan met de oude bruine akoestische gitaar en het lokaal terug heeft verlaten zonder deze gitaar.

Nog steeds dezelfde dag wordt INP Hans VAN LIEFDE in kennis gesteld van de feiten en vaststelling en wordt hem om toestemming tot huiszoeking gevraagd. INP Hans VAN LIEFDE heeft spontaan verklaard dat het geen zin heeft om een huiszoeking uit te voeren gezien hij de gitaar niet meer in zijn bezit heeft. De gitaar is thans in het bezit van de heer W.B. De laatste wordt door INP Hans VAN LIEFDE telefonisch gecontacteerd met de vraag om de elektrische gitaar terug te brengen.

INP Hans VAN LIEFDE bekent ter gelegenheid van het verhoor de feiten. Hij was van mening dat de elektrische gitaar was gevonden gezien ze opgeborgen lag in het lokaal van de gevonden voorwerpen:

'...

Ik weet dat verloren voorwerpen na 6 maand eigendom worden van de stad en vroeg mij af wat die met het instrument zouden doen.

Ik ben muzikant en vond het een mooie gitaar. Ik besloot hierop de gitaar mee te nemen naar huis.

Aanvankelijk was het de bedoeling zelf de gitaar te houden en te gebruiken, doch zij voldeed niet aan mijn vereisten.

Ik deed nazicht op het internet en zag dat dergelijke gitaren nieuw amper een 300 euro kosten.

Een twee- of drietal dagen later belde ik naar de gitarist van mijn band, [W.B.], en vroeg hem of hij interesse had in een dergelijke gitaar.

Dit bleek inderdaad het geval en wij raakten het eens over de verkoopprijs, zijnde 500 euro.

'...

INP Hans VAN LIEFDE verklaart nog het volgende met betrekking tot de omstandigheden:

'...

Het is zo dat ik momenteel onder schuldbemiddeling sta en het extra geld bijgevolg goed kon gebruiken voor de gewone huishoudelijke uitgaven.

'...

Hij relativeert in zijn verklaring de ontvreemding van de elektrische gitaar als volgt:

'...

Ik wens er op te wijzen dat ik helemaal niet op de hoogte was dat betrokken gitaar een in beslag genomen instrument was, er hingen immers geen roze formulieren aan. Ik ben dit pas gisteren te weten gekomen nadat de collega die het instrument in beslag genomen had een algemene oproep via mail had gedaan om de gitaar opnieuw aan hem ter beschikking te stellen.

Had de gitaar niet verkocht geweest dan zou ze daar zeker en vast terug gelegen hebben.

...

INP Hans VAN LIEFDE licht nog toe hoe hij het verdwijnen van een (elektrische) gitaar wou verdoezelen wanneer de gevonden [voorwerpen] zouden worden overgedragen aan de stad:

...

Ik legde een akoestische gitaar in de plaats zodat er niets zou ontbroken hebben in de overdracht van teruggevonden goederen naar de stad.

Ik had weliswaar nazicht gedaan in het register van teruggevonden / verloren voorwerpen, maar daar stond niets in vermeld over een gitaar.

Ik ging ervan uit dat voor de stad een gitaar een gitaar zou geweest zijn, met andere woorden zonder specificaties.

...

Tot slot drukt INP Hans VAN LIEFDE zijn spijt uit:

...

Het is de eerste maal dat ik goederen die teruggevonden zijn of in beslag genomen zijn meeneem.

Ik betreur dit dan ook ten zeerste.

...

De heer W.B. heeft de elektrische gitaar terugbezorgd waarna ze is terugbezorgd aan de initiële eigenaar.

De oude bruine akoestische gitaar is in beslag genomen.

Op 26 april 2013 heeft het politiecollege beslist om INP Hans VAN LIEFDE voorlopig te schorsen voor de duur van 4 maanden met inhouding van wedde ten belope van 10 percent van de brutowedde met ingang van 1 mei 2013 nadat hij op 24 en 26 april 2013 is gehoord.

Ter gelegenheid van de verhoren heeft INP Hans VAN LIEFDE de feiten niet betwist, maar wel de kwalificatie die eraan is gegeven.

Op 15 mei 2013 heeft de korpschef aan de procureur des Konings gevraagd om een kopie van het aanvankelijk proces-verbaal, alle navolgende processen-verbaal en alle andere stukken aan te wenden als administratieve stukken in het kader van een tuchtprocedure alsook hem in kennis te stellen van de stand van zaken van het opsporingsonderzoek en de definitieve beslissing van de gerechtelijke overheid.

Op 23 mei 2013 heeft de krant Het Laatste Nieuws bericht over de voorlopige schorsing van het personeelslid:

...

Een inspecteur van de politiezone Zottegem is geschorst omdat hij een elektrische gitaar gestolen heeft. Die was eerder in beslag genomen bij een verdachte. De man in kwestie, die zelf in een rockgroepje zit, verkocht de gitaar door aan een bandlid. De agent werd al eerder veroordeeld omdat hij valse pv's had opgesteld, maar kreeg toen opschorting van straf; De woordvoerder van de politiezone was gisteren niet bereikbaar voor commentaar.

...

Op 31 mei 2013 heeft de procureur des Konings meegedeeld dat het dossier inzake het personeelslid nog in informatie is. Hij heeft wel een kopie bijgevoegd van het aanvankelijk proces-verbaal met notitienummer OU.20.L5.[...]41/2013 van 19 april 2013 alsook van de twee navolgende processen-verbaal met referte GF.

nrs. [...]43/13 en [...]85/13 van 22 april 2013. Tot slot kondigt hij aan de definitieve beslissing van zijn ambt ten gepaste tijde mee te delen.

Op 03 juli 2013 heeft de korpschef aan de procureur des Konings bevestigd over de stand van zaken.

Op 12 juli 2013 heeft de procureur des Konings toestemming verleend om het aanvankelijk proces-verbaal alsook alle navolgende processen-verbaal en eventuele andere stukken in dit dossier aan te wenden ten behoeve van een tuchtprocedure. Hij deelt evenwel ook mee dat INP Hans Van Liefde nog niet op de hoogte gebracht is van het onderzoek en de persoon belast met het onderzoek nog moeten worden aangeduid. Tot slot kondigt hij aan de definitieve beslissing van zijn ambt ten gepaste tijde mee te delen.

Op 12 juli 2013 heeft het lokaal Beiaard bericht over de voorlopige schorsing van het personeelslid:

‘...

In afwachting van een nieuw proces dat hem te wachten staat, werd politie-inspecteur H.V.L. van de lokale zone Zottegem-Herzele-Sint-Lievens-Houtem voor een periode van vier maanden preventief geschorst (...). De 56-jarige politiemann, afkomstig van Bevegem, maakte zich immers schuldig aan diefstal van een elektrische gitaar die na inbeslagneming in bewaring werd gehouden in het politiehuis. Daarna verkocht hij het muziekinstrument door aan een ander lid van het rockbandje waarin hij ook speelt. Het zal trouwens niet de eerste keer zijn dat H.V.L. de rechter in de ogen gaat moeten kijken. Meer dan tien jaar geleden, op 17 mei 2002, kreeg de rechtbank al eens door het parket een dossier met verschillende beschuldigingen aan zijn adres voorgelegd. Zo bleek toen dat H.V.L. tot driemaal toe processen-verbaal had opgesteld die niet met de werkelijkheid overeenkwamen, onder meer over de afloop van een ongeval waarbij een fietser door een bus van De Lijn aangereden werd (...). Verder was er vooral het dodelijk ongeval op 28 juli 1999 waarbij [U.P.] door de minderjarige zoon van diens (ex-) vriendin van een trapje werd geduwd en achterover viel, in coma geraakte en later aan zijn verwondingen overleed. H. V.L. suggereerde de vrouw echter te verklaren en noteerde in zijn pv dat [U.P.] stomdronken zelf gestruikeld en op zijn hoofd gevallen was. Naast deze feiten van valsheid in geschrifte werd H.V.L. ook nog beschuldigd van het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen aan zijn toenmalige vrouw en van twee geldddiefstallen, o.a. ten nadele van het Kinderkoor Bevegem waarvan zijn dochter lid was.

(...) Na ruim twee jaar, op 28 mei 2004, kwam er dan een uitspraak over de tenlasteleggingen aan het adres van H.V.L. zelf. De correctionele rechtbank van Oudenaarde achtte hem schuldig aan voormelde feiten (...) maar verleend hem opschorting van straf zodat hij met behoud van een blanco strafregister bij de betwisting heeft gevoerd. Op het vlak van de strafmaat wordt het volgende overwogen:

‘...

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en zijn arbeidssituatie voor zover bekend.

De feiten zijn objectief zwaarwichtig en getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en voor andermans eigendommen, alsook voor het in de politie (en in beklaagde) gestelde vertrouwen vanwege de burger. Beklaagde maakte duidelijk misbruik van zijn functie, waardoor aan een derde, die net een beroep had gedaan op de politie, ernstig nadeel had kunnen worden berokkend. Beklaagde kreeg reeds de opschorting wegens valsheid in geschriften in

zijn hoedanigheid van openbaar officier of ambtenaar, diefstal en slagen aan zijn partner.

De straftoemeting dient evenwel niet alleen de vergeldingsbehoefte, doch ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan soortgelijke feiten schuldig te maken. Een hoofdgevangenisstraf en een geldboete zoals hierna bepaald dringend zich op. Er kan vooralsnog uitstel verleend worden voor wat betreft de hoofdgevangenisstraf.

...

Op 11 februari 2014 is de procureur des Konings bevraagd over het resultaat van de strafrechtelijke procedure en gevraagd om een kopie van het vonnis mee te delen.

Op 19 februari 2014 - evenwel slechts ontvangen op 11 maart 2014 - heeft de procureur des Konings een kopie van het strafdossier bezorgd en meegedeeld dat de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde, tiende kamer een vonnis heeft verleend op 10 februari 2014 en de toelating verleend om een afschrift te vragen van het vonnis.

INP Hans VAN LIEFDE heeft geen hoger beroep aangetekend. Het bovenvermelde vonnis is aldus definitief.

Op 20 maart 2014 is een ongetekend afschrift bekomen van het vonnis van 10 februari 2014 van de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde, tiende kamer.

Hoewel de mogelijkheid van de oppensioenstelling van de betrokkene nabij is meent de tuchtoverheid dat het niet kan worden verantwoord om in de voorliggende zaak geen tuchtvervolging op te starten en de gepaste tuchtstraf op te leggen.”

Als datum die in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van dit inleidend verslag, is 20 maart 2014 vermeld, zijnde de datum waarop een afschrift van het vonnis van de correctionele rechtbank van 10 februari 2014 is verkregen.

3.6. Op 12 september 2014 formuleert de hogere tuchtoverheid het voorstel om verzoeker de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen.

3.7. Verzoeker dient een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad, die in zijn definitief advies van 13 januari 2015 in hoofddorde adviseert “dat de feiten op het ogenblik dat verzoeker kennis genomen heeft van het inleidend verslag verjaard waren omdat de tuchtoverheid ten onrechte na 31 mei 2013 toepassing bleef maken van de bepaling van het 2de lid van artikel 56TWP.” en, ondergeschikt, “dat de ten laste gelegde feiten [...] bewezen zijn en aan verzoeker dienen te worden toegerekend; dat de feiten de tuchtinbreuk uitmaken zoals bepaald in punt 5.5 in de zin van art. 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten [en] dat de door de

hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van ‘het ontslag van ambtswege’ een gepaste straf is.”

3.8. Op 4 februari 2015 uit het politiecollege het voornemen tot het opleggen van de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege na verzoek tot heroverweging en in afwijking van het advies van de tuchtraad.

Na schriftelijk verweer van verzoeker, beslist de hogere tuchtoverheid op 2 maart 2015 aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen en dit met ingang van 5 maart 2015.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Ernst van het tweede middel

Standpunt van de partijen

5. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing onrechtmatig toepassing maakt van artikel 56, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet), zodat op het ogenblik dat hij kennis nam van het inleidend verslag op 7 augustus 2014 de daarin vervatte feiten reeds waren verjaard. Hij betoogt dat een tuchtoverheid slechts toepassing kan maken van het uitzonderingsregime vervat in

artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet wanneer ondanks een uitgebreid eigen onderzoek er geen duidelijkheid bestaat omtrent de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde staan. Te dezen houdt de tuchtoverheid voor dat hij pas op 20 maart 2014 een afschrift bekwam van het vonnis van 10 februari 2014 van de correctionele rechtbank te Oudenaarde, zodat hij pas vanaf de laatstgenoemde datum kennis nam van de wezenlijke bestanddelen van de tuchtzaak. De tuchtoverheid doet volgens verzoeker hiermee de waarheid geweld aan. Het is volgens hem een vaststaand feit dat de tuchtoverheid reeds op 19 april 2013 in het bezit was van alle elementen welke noodzakelijk zijn om de ten laste gelegde feiten onomkeerbaar te bewijzen en toe te rekenen aan hem. Te dezen verwijst hij allereerst naar het feit dat de tuchtoverheid op de laatstgenoemde datum in het bezit was van videobeelden waarop duidelijk waarneembaar is dat hij op 11 april 2013 het lokaal “teruggevonden voorwerpen” is binnen gegaan en opnieuw heeft verlaten met de inbeslaggenomen elektrische gitaar en dat men hem naderhand het lokaal opnieuw ziet binnen gaan met een oude akoestische gitaar in de hand en vertrekken zonder. Voorts wijst hij er op dat hij, wanneer hij op 19 april 2013 in kennis werd gesteld van de gedane vaststellingen in de videobeelden, hij meteen is over gegaan tot een allesomvattende bekentenis waarin hij zowel de diefstal, zijn *modus operandi* als de verkoop van de gitaar toegeeft. Voorts erkent de tuchtoverheid in de bestreden beslissing dat verzoeker ter gelegenheid van dit verhoor overgaat tot bekentenis van de feiten. Hij besluit dat de bekentenis van 19 april 2013 en de videobeelden de tuchtoverheid alle informatie bieden opdat er geen twijfel meer kan bestaan omtrent de wezenlijke bestanddelen van het tuchtvergrijp in hoofde van verzoeker. Ook wijst hij er op dat hij op 24 en 26 april 2013 werd gehoord door de tuchtoverheid en dat hij opnieuw de feiten geenszins heeft betwist en zijn eerdere bekentenissen heeft hernomen en dat aldus de tuchtoverheid op 26 april 2013 over alle informatie kon beschikken. Tot slot doet hij gelden dat op 31 mei 2013 de tuchtoverheid door de procureur des Konings in het bezit werd gesteld van het aanvankelijk proces-verbaal van 19 april 2013 alsook van de twee navolgende processen-verbaal. Hij besluit dat moet worden geoordeeld dat de tuchtoverheid reeds op 19 april 2013, minstens op 31 mei 2013 over voldoende inzichten beschikte omtrent het bestaan, de omvang en de

kwalificatie van de feiten. De tuchtoverheid geeft in de bestreden beslissing zelf toe dat zij voorafgaand aan 22 maart 2014 kennis had van alle wezenlijke bestanddelen. 19 april 2013, minstens 31 mei 2013, vormt aldus de datum die in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van het inleidend verslag. Overeenkomstig artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet kon na 19 oktober 2013, minstens 30 november 2013 geen tuchtvordering meer worden ingesteld. Verzoeker stelt aldus dat, aangezien hij pas op 7 augustus 2014 kennis nam van het inleidend verslag, de tuchtvordering reeds geruime tijd was verjaard en de bestreden beslissing een (flagrante) schending uitmaakt van artikel 56 van de tuchtwet.

6. De verwerende partij antwoordt in hoofddorde dat, in het licht van artikel 14, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, verzoeker geen belang heeft bij het middel. Volgens haar heeft de aangevoerde onwettigheid verzoeker niet benadeeld en heeft zij geen enkel nadeel geleden op grond van de aangevoerde onwettigheid.

Wat de ernst van het middel betreft, antwoordt de verwerende partij in de eerste plaats dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verjaringsregeling - vervat in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet - en het aanvullend van toepassing zijnde algemeen rechtsbeginsel van het vereiste van de redelijke termijn. Volgens haar is er geen sprake van een schending van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, wanneer de tuchtoverheid zelf over alle gegevens zou beschikken om tot een deugdelijke tuchtbeslissing te komen los van de uitkomst van een strafrechtelijke procedure, maar wel dat er, desgevallend, sprake is van een schending van het vereiste van de redelijke termijn. Volgens de verwerende partij wordt het onderscheid tussen de verjaring en het vereiste van de redelijke termijn nergens in het verzoekschrift betwist.

Voorts betoogt de verwerende partij dat zij in de bestreden beslissing omstandig en gemotiveerd is ingegaan op de redenen waarom het advies van de Tuchtraad niet kan worden bijgetreden: het onderscheid tussen artikel 56,

tweede lid, van de tuchtwet en het vereiste van de redelijke termijn alsook de gebeurlijke onderscheiden gevolgen van een beweerde schending; het gegeven dat de opschorting van de verjaringstermijn rechtstreeks volgt uit artikel 56, tweede lid van de tuchtwet zelf wanneer aan de voorwaarden is voldaan; de niet te betwisten vaststelling dat voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet; het gegeven dat zich geen ongerechtvaardigde vertragingen hebben voorgedaan en het vereiste van de redelijke termijn aldus niet is geschonden vermits de tuchtoverheid gerechtigd is uitsluitend over de betwiste kwalificatie van de feiten af te wachten evenals maximaal rekening te houden met de belangen van verzoeker voor zover zulks verenigbaar is en blijft met het dienstbelang en het feit dat een gebeurlijke schending van het vereiste van de redelijke termijn verzoeker op geen enkele wijze heeft benadeeld, wel integendeel. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker deze uitgebreide motivering op geen enkele wijze heeft betwist in de administratieve procedure. Voor zover dit voor het eerst voor de Raad van State zou kunnen - *quod non* - stelt zij vast dat verzoeker er zich toe beperkt te verwijzen naar het advies van de Tuchtraad en zich daarbij aansluit zonder op enige wijze de motieven van de bestreden beslissing ter zake te bekritisieren of te weerleggen. Wat wordt aangevoerd met betrekking tot het volledig inzicht in de feiten - waarbij volgens de verwerende partij verzoeker evenwel negeert dat de kwalificatie van de feiten tot voor de Tuchtraad en dus zelfs na het definitief worden van de strafrechtelijke uitspraak werd betwist - doet geenszins afbreuk aan de verantwoording en dus de wettigheid van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing is omstandig aangegeven waarom er geen sprake kan zijn van het ingaan van de verjaringstermijn op 19 april 2013, dan wel 31 mei 2013. Het is niet omdat geen gerechtelijke eindbeslissing nodig is om desgevallend de tuchtvordering op te starten dat er sprake is van verjaring indien de definitieve gerechtelijke beslissing nog niet voorligt. Volgens de verwerende partij gaat dit standpunt immers regelrecht in tegen de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Het inleidend verslag werd wel degelijk binnen de verjaringstermijn betekend. De voormelde data kunnen volgens de verwerende partij hoogstens een aanknopingspunt vormen in een argumentatie waarbij de schending van de redelijke termijn wordt opgeworpen. Te dezen stelt de

verwerende partij vast dat verzoeker in het middel enkel voorhoudt dat er sprake zou zijn van verjaring en niet van een schending van het vereiste van de redelijke termijn. Te dezen verwijst zij naar de omstandige motivering van de bestreden beslissing, voegt er nog een aantal elementen aan toe die zij in de nota omstandig detailleert en zet, ondergeschikt, uiteen dat zelfs indien een schending van de redelijke termijn voorligt, deze de wettigheid van de bestreden beslissing op geen enkele wijze in het gedrang brengt. De verwerende partij besluit dat verzoeker geen enkel middel aanvoert waarbij afbreuk wordt gedaan aan de wettigheid van de tuchtstraf op grond van de in aanmerking genomen tenlastelegging.

Beoordeling

Belang bij het middel

7. Verzoeker voert in het middel zoals het is ontwikkeld in zijn verzoekschrift, in wezen aan dat de tuchtoverheid onrechtmatig toepassing maakte van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet doordat op het ogenblik dat hem kennis is gegeven van het inleidend verslag de daarin vervatte feiten reeds verjaard waren. Hij voert niet aan dat aldus de redelijketermijnvereiste is miskend.

Het middel strekt er aldus toe te onderzoeken of de bestreden beslissing tot stand is gekomen in strijd met de voormelde bepaling. Te dezen voert verzoeker de schending aan van een wettelijke bepaling die - minstens gedeeltelijk - in het leven is geroepen, om belangen te beschermen die inpasbaar zijn in het belang van verzoeker bij de schorsing van de bestreden beslissing. Een verzoeker die een dergelijke tuchtbeslissing bestrijdt, is er immers bij gebaat dat deze beslissing op een regelmatige wijze toepassing heeft gemaakt van de regels die het instellen van en de verjaring van de tuchtvordering beheersen. De verjaringstermijn strekt er immers toe te voorkomen dat de tuchtoverheid eindeloos blijft twijfelen aan de opportuniteit van een tuchtvervolgning of het instellen ervan blijft uitstellen tot het haar schikt.

Zulks volstaat in deze stand van het geding opdat verzoeker getuigt van een belang bij het middel.

8. De exceptie wordt in deze stand van het geding verworpen.

De ernst van het middel

9. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luidt:

“Art. 56. De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet verplicht de tuchtoverheid om binnen een bepaalde termijn de tuchtprocedure op te starten, hetgeen gebeurt met de kennisgeving van het inleidend verslag aan de betrokkene. Het gaat om een vervaltermijn waarna geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld. Deze bepaling garandeert de politieambtenaar dat hij korte tijd nadat de tuchtoverheid op de in de wet bepaalde wijze kennis heeft van de feiten, uitsluitel krijgt over zijn onzekere situatie. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is slechts sprake op het moment dat de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Het is ook pas dan dat deze verjaringstermijn ingaat.

Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid de mogelijkheid - maar niet de verplichting - om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd. Het maakt het de tuchtoverheid mogelijk om, wanneer zij twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn - het bewijs van de feiten die de

betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst -, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. De verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan evenwel slechts deugdelijk het uitstel van de tuchtvordering verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. De tuchtoverheid heeft immers de verplichting om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen en het bestaan van een strafonderzoek is op zich geen deugdelijke reden om de tuchtvordering niet op te starten. Er is slechts reden om de tuchtvordering uit te stellen wanneer de tuchtoverheid er niet in slaagt om met een eigen onderzoek een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

De mogelijkheid om de tuchtvordering uit te stellen moet derhalve worden opgevat als een uitzondering op de regel, waarvan slechts gebruik mag worden gemaakt wanneer de tuchtoverheid op basis van een eigen onderzoek er niet in slaagt om alle gegevens die van wezenlijk belang kunnen zijn voor het tuchtrechtelijk optreden te achterhalen. Een en ander heeft tot gevolg dat de Raad van State, wanneer een verzoeker aanvoert dat de tuchtvordering ten onrechte gekoppeld is aan de afloop van de gerechtelijke procedure, nagaat of de tuchtoverheid niet op grond van het eigen onderzoek over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen en of zij wel voldoende inspanningen heeft geleverd om zelf klaarheid in de zaak te brengen. Bij ontstentenis van dat bewijs zal vastgesteld worden dat de tuchtvordering niet tijdig ingesteld is.

Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de (hogere) tuchtoverheid beschikt volstaan om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de ambtenaar, beschikt deze overheid

over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bij de beoordeling hiervan enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

10. Anders dan wat de verwerende partij stelt, volgt uit wat voorafgaat dat wanneer de tuchtoverheid de gerechtelijke eindbeslissing afwacht hoewel zij reeds over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen, dit geen beoordeling vergt van de vraag of door dit afwachten er een schending is van het beginsel van de redelijke termijn, maar wel van de vraag of de tuchtvordering alsnog tijdig is ingesteld.

11. Niet wordt betwist dat de tuchtoverheid daadwerkelijk de gerechtelijke eindbeslissing heeft afgewacht alvorens de tuchtprocedure op te starten. Hij maakte aldus toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Verzoeker van zijn kant, plaatst zich op het standpunt dat de verwerende partij ten onrechte het resultaat van de strafprocedure heeft afgewacht omdat op 19 april 2013, minstens op 31 mei 2013 de tuchtoverheid met voldoende zekerheid kennis had van het in het inleidend verslag aan verzoeker toegerekende tuchtfeit en waarvoor hij op grond van de bestreden beslissing is gestraft.

In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat, op het eerste gezicht, de analyse van de videobeelden en het verhoor van verzoeker met diens volledige bekentenis op 19 april 2013 - waarvan de tuchtoverheid ten laatste op 31 mei 2013 kennis had of moest hebben ingevolge de toezending door de procureur des Konings van het aanvankelijk proces-verbaal van 19 april 2013 en van de twee navolgende processen-verbaal van 22 april 2013 waarin onder meer de voormelde bekentenis is vervat - volstonden opdat de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kon vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan verzoeker. In wezen blijkt overigens dat verzoeker op geen enkel ogenblik in de administratieve procedure noch in de procedure tot voorlopige

schorsing, de feiten betwiste, behoudens het enkele gegeven dat volgens hem de gitaar een gevonden en geen in beslag genomen voorwerp betrof.

In de mate dat de verwerende partij dit laatste gegeven - dat zij omschrijft als een kwalificatie van de feiten - lijkt aan te grijpen om te stellen dat het noodzakelijk was om de gerechtelijke procedure af te wachten, overtuigt dit niet. Op het eerste gezicht is de vraag of de betrokken gitaar al dan niet een gevonden voorwerp betrof, niet relevant in het kader van de beoordeling van het bestaan en de ernst van de tuchtrechtelijk ten laste gelegde feiten, noch inzake de toerekening ervan aan verzoeker. Om dezelfde reden overtuigt evenmin het argument dat maximaal rekening werd gehouden met de belangen van verzoeker voor zover zulks verenigbaar is en blijft met het dienstbelang. De overige elementen die de verwerende partij uiteenzet in haar nota, lijken tot slot allen betrekking te hebben op het aantonen van het, hiervoor onterecht bevonden, standpunt dat de beoordeling van de redelijke termijn in het geding is en niet de verjaring van de tuchtvordering.

12. Uit wat voorafgaat volgt dat de Raad van State in deze stand van het geding tot de vaststelling komt dat de tuchtoverheid op grond van de door verzoeker afgelegde volledige bekentenis en de informatie die tijdens dat onderzoek werd ingewonnen, over voldoende inlichtingen beschikte om voor de feiten die haar - laatstens op 31 mei 2013 - formeel ter kennis waren gebracht door de mededeling van de ter zake relevante processen-verbaal, de tuchtprocedure op te starten binnen de termijn bepaald in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet en dat de verwerende partij niet aantoont dat zij terecht redenen had om de tuchtvordering uit te stellen wegens het ontbreken van gegevens die zij enkel na de afloop van de gerechtelijke procedure in het dossier kon betrekken. De Raad van State stelt in deze stand van het geding vast dat de verwerende partij zich aldus op het eerste gezicht ten onrechte beroept op de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet.

13. Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

14. Verzoeker stelt dat met ingang van 5 maart 2015 zijn loopbaan bij de politie is beëindigd en dat hij geen aanspraak meer kan maken op een (verminderde) brutowedde. Hij is bij beschikking van de arbeidsrechtbank te Gent op 20 juni 2012 toegelaten tot de collectieve schuldenregeling. Deze zal worden herroepen aangezien verzoeker niet langer (verminderde) inkomsten ontvangt en het zoeken van een nieuwe job en inkomstenbron uitermate moeilijk, zo niet onmogelijk is, nu hij reeds 58 jaar oud is, sinds 1985 bij de politie werkt en dus over geen andere competenties of werkervaringen beschikt. Door een herroeping van de collectieve schuldenregeling zullen *quasi* al zijn goederen te gelde worden gemaakt en zal hij niet langer kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud.

15. De verwerende partij betwist de voorwaarde van de spoedeisendheid niet.

Beoordeling

16. Zoals *sub* 4 hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

17. De opgelegde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege heeft voor verzoeker ingrijpende gevolgen op materieel-financieel vlak. Het kan bezwaarlijk worden betwist dat het volledig wegvallen van verzoekers maandelijks (verminderd) beroepsinkomen op een wezenlijke wijze zijn levensstandaard aantast. Verzoeker maakt voorts aannemelijk dat in de persoonlijke financiële situatie waarin hij zich bevindt, deze financiële schade onherroepelijk dreigt te worden indien hij zou dienen te wachten op een uitspraak van de Raad van State over zijn beroep tot nietigverklaring. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat in dit geval aan de voorwaarde van de spoedeisendheid is voldaan. De verwerende partij betwist dit overigens niet in haar nota met opmerkingen.

18. Aan de vereiste van spoedeisendheid is voldaan.

VII. Conclusie

19. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VIII. Rechtsplegingsvergoeding

20. Wat de vraag van verzoeker tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van het politiecollege van de politiezone Zottegem/Herzele/-Sint-Lievens-Houtem waarbij aan verzoekende partij de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege werd opgelegd.”

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien november tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques